

Malarstwo na osi

Tomek Kawiak od prawie 50 lat mieszka we Francji. Prezentowane prace złożą się na pięć instalacji: „Cegłowanie świata” – około 50 obiektów, „System metryczny” – około 10 obiektów, „Malarstwo na osi” – 30 prac, „Zbieganie się ziemi” – około 4 prac, „Chwile Tomaszowe” – 12 obiektów.

Tomek Kawiak urodził się w 1943 roku w Lublinie. Jest absolwentem Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w 1968 roku i Académie des Beaux-Arts w Paryżu (1971-1973). Tuż przed opuszczeniem Polski, w 1970 roku, znany był szerokiej publiczności jako happener i autor Bólu Tomka Kawiaka – pierwszej akcji ekologicznej, którą wykonał w rodzinnym Lublinie jeszcze w 1970, a która wpisała się do historii sztuki współczesnej.

W Paryżu poszerzał swoją wiedzę w pracowni Césara tamtejszej Académie des Beaux-Arts, a Pierre Restany został krytykiem i komentatorem jego dzieł. Lata 70. XX wieku przyniosły też nowe artefakty w pracach Kawiaka, które do dzisiaj znaczą jego artystyczną drogę. To wówczas cegła stała się budulcem jego sztuki, symbolem, logo, śladem, którym znaczą różne zakątki globu, do których dociera. Ten gliniany obiekt pełni funkcję modułu do „cegłowania” świata, formy, po którą sięga przy budowaniu złożonych struktur i instalacji. Wciąż znajduje nowy powód do jej zaistnienia oraz nową filozofię, której przyświeca idea łączenia i solidarności.

Tomek Kawiak należy do artystów, którzy potrafią sprostać niemal wszystkim wyzwaniom w obszarze sztuk plastycznych. Doskonale radzi sobie z rysunkiem, nieobca jest mu grafika, ma na swym koncie filmy wideo, z łatwością posługuje się farbą i pędzlem, z upodobaniem sięga po formy przestrzenne, z czego rzeźba i relief o kolażowym rysie, wydają się plasować najwyżej na liście jego preferencji artystycznych. Charakteryzuje go rzemieślnicze podejście do dzieła oraz dbałość o zachowanie go dla potomnych. Dodać wypada wytrwałość w cyzelowaniu szczegółu, determinację w oddawaniu szorstkości i fizyczności materiału, przywiązanie do faktur, łączenie ze sobą powierzchni lśniących, afirmatywnych i połyskliwych, z matowymi, przygaszonymi i tępo brzmiącymi.

Przez 14 lat był profesorem Instytutu Artystycznego w Orleanie (1976-1990). Od 1976 roku prowadzi światową akcję tzw. „cegłowania – BRICKWORK”. Podróżując po świecie, pozostawia własną cegłę w miejscach swojego pobytu (wypalana w czerwonej glinie i opatrzona pieczęcią). Autor monumentalnych rzeźb na temat dzinsów i kieszeni. Krytycy nazwali go kronikarzem XX wieku. Od 1997 realizator projektu Długi marsz dzinsów, polegającego na zakopaniu w Chinach 369 ceramicznych figurek dzinsów, które wykonane w dziewięciu wzorach i zróżnicowane wysokością, stają się symbolem triumfalnego pochodu najpopularniejszego uniformu XX i XXI wieku. Wystawia od 1970 roku, a jego prace obecne są w licznych kolekcjach publicznych i prywatnych na całym świecie: w Europie, USA, Ameryce Południowej, Japonii, Chinach, Australii i Maroku. Wielokrotnie odznaczany, m.in. w Polsce Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”, 2006; we Francji Chevalier de L'Ordre des ARTS et des LETTRES, 2011; ponownie w Polsce – Złotym Krzyżem Zasługi za upowszechnianie kultury polskiej poza granicami kraju, 2014.